Direkte fra Babylon:

The Aller Værste

Plutselig er det ikke flaut å høre på norsk rock lenger. Det har skjedd mye, særlig det siste året, jevnt og sikkert har fire, fem, kanskje bortimot ti band prøvet og feilet, og står i dag temmelig sikkert på sine egne stiler, sin egen musikk. For mange av dem er det ikke engang flaut å synge på norsk, en norsk rocketekst-stil har begynt å etablere seg. Mange band har gitt ut plater, bra plater. På etablerte selskap finnes band som Veslefrikk, Young Lords, Lumbago og Stavangerensemblet, men som så ofte ellers finnes det mest spennende utenom de etablerte kanalene — band som gir ut på egne selskap. Kjøtt, med de unike tekstene, Sjølmord med dunkende presis noia, Hærverk med norsk pønk, Oslo Børs med hissig politikk, Blaupunkt med hylende 80-tallspop, Johnny Yen Bang med skitten rock 'n roll. Og The Aller Værste.

The Aller Værste bor i Bergen. En kommer fra Stavanger, fire fra Oslo og omegn og lyddama med fire smilehull kommer fra Kina, USA, Iran, Filippinene og Tørrvikbygd. Hva som har fått dem til Bergen, er selv etter et tre dagers intervju en smule uklart. Men et nytt og bedre liv ser ut til å være en fellesnevner, og alle har hatt mer eller mindre mislykkede studieforsøk. Studietiden varierte fra tre måneder til fire år, og til sammen er bandet nesten cand. mag.

MENINGER

Så var det det med tre dager intervju. Meningen var å lage et kort og saklig intervju med bandet, men ulempen var at undertegnede har etter en stund i denne regntunge byen tilegnet seg en del dårlige vaner når det gjelder tidsfordriv om kvelden. Og i og med at Bergen er en svært liten by, har han kommet i skade for å bli en smule kjent med bandet. Dermed skle intervjuforsøkene sørgelig ut og endte opp som sosiale sammenkomster. Men selvfølgelig ikke uten resultater. I løpet av tre dager så *mente* de forskjellige medlemmene selvfølgelig en hel del. Og det er vel derfor du, kjære leser, leser dette; for å se noen *meninger*. Og meninger kommer, i hvert fall noen antydninger, før skribenten av denne artikkelen vil prøve seg på noen vurderinger av bandets tekster og musikk.

→

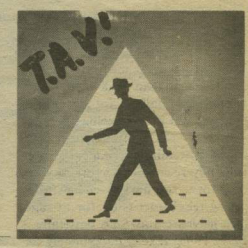

JAZZ ER FEIGT

Følg med, følg med! The Aller Værste mener følgende:

— Jazz er feigt, det eneste imponerende med den musikkformen er at man klarer å slutte likt.

— Det er håp for rocken, selv i Norge, hvis rockebanda kan klare å overta dansestedene, infiltrere discotekene, vil flere band kunne spille mer, og musikkformen utvikle seg, bli mer variert og spennende.

— Det er kjedelig bare å spille. Det er viktig for band å jobbe med PR, arrangementer, alt mulig praktisk i forbindelse med distribusjon og skaffing av jobber. Gjerne også ha andre jobber innimellom for ikke å bli for enspora.

— Bergen Rock Klubb er årleit, den samler en del band, den kan hjelpe nye band til å komme skikkelig i gang, den kan forhåpentlig ha faste, jenvlige arrangementer, den kan skaffe band jobber = kroner.

— Og masse mer ...

HUSET SKAL RIVES

De intervjuforsøkene undertegnede hadde, begynte på øvingslokalet til bandet. Huset de øver i skal rives i september, og det er visst ikke bare TAV som har problemer med øvested. De fortalte at den mest vanlige grunnen til at band forsvinner før de kommer skikkelig i gang, er nettopp mangel på øvingslokale.

En øving med TAV er en merkelig seanse. En kaffetrakter går på fullt hele tiden, og det prates mer enn det spilles. Det virker som om en i bandet kommer med en tekst og noen melodi-idéer, og det jammes og varieres over dette. Etter hvert dukker det opp en låt som tydeligvis ikke må ligne på utgangspunktet. Noen akkorder eller riff blir blandet med nøyaktige trommer, med merkelige figurer, få slag på steder de ikke er ventet, et pipende Farfisa-orgel med banale melodilinjer, en eller to basser. Den ene bassen; spretten og snaksete, den andre; tung og drivende. To gitarer blir plassert, ganske økonomisk, en følsom med Kafka-harmonier, og en kald og gitarlek-sjonsaktig. Og så er det en låt. Umiskjennelig The Aller Værste.

NERVØS FYR PÅ VEI HJEM

Det første TAV presterte på vinyl var singelen Blålys/På vei hjem. I det nye som da skjedde innen norsk rock, vår den et sjokk. Ikke fy-ord og gitarhyl i kjempetempo, men to ska/reggae-inspirerte låter i hard, kanskje en smule flat produksjon. Tekstene? «Purken hyler forbi med sirener på/ Jeg savner deg slik du skulle vært her nå.» Eller: «Skulle stukket innom, men har ingenting å si deg/ Jeg veit det er folk som har presanger å gi deg. Men jeg er bare en nervøs fyr/ På vei hjem/ Til en eller annen.» Her fantes det musikk og ord som fikk en vanlig rockefantast til å flytte ører og øyne fra klubber og studioer i London til mer hjemlige trakter ... Og det var ikke bare TAV som lagde god norsk rock på den tida. Plutselig var det ikke flaut å høre på norsk rock lenger. Men for å holde seg til TAV. Det var ikke bare et blaff, de kom med enda en plate. Denne gangen fire låter og helt ny lyd. Romlende ekko, tung bass, kvasse gitarer og fjern sang.

DANS TIL MUSIKKEN

Dans til musikken, en perfekt discolåt fordi den er en suveren discoparodi. Rene hender, alle som har hørt TAV live vet at det er vanskelig å la være å synge med på refrenget. Søster søster, en sykehusroman med tung pop-backing, og til slutt Ingen vei tilbake, en kjærlighetshistorie i 150 km/t: «Jeg ga deg mitt hjerte, du ga meg en sur en/ Jeg er ennå ikke ferdig med penicillinkuren ...»

Men det finnes også andre TAV-tekster, som det kan høres på:

«... Det er noen som steller i stand eksplosjoner/ Som har klokketro på sterke personer/ Som springer som rotter i bykjernen/ Som melder seg frivillig i heimevernet ...» (Discodrøv)

«... Nå flimrer det på TV-skjermen/ Det koker over, det koker over/ At kropper kan flyte er ingen nyhet/ (øynene lukket, han sitter o sover)/ Hun stryker ham blidt ove håret/ Det gjør hun hver søndag hel året ...» (Menneskelig svikt)

«Løper opp en bakke, liten pike, li ten gutt. Når skal den forbanna lø pinga ta slutt?/ Vi, og speilbildet i e vindu i det samme/ Venter på at stei nen gjennom vinduet skal komme.» (Materialtretthet)

LP I NOVEMBER

The Aller Værste har gitt ut en singl og en EP, de kommer med en LP november, men de bør høres live Kroppen din har godt av det.

Tor Arne Vangen